

HARSÁNYI LAJOS:

HÁROM RÉM

— A Dögvésztől, Éhségtől és Háborútól, — *Ments meg Uram, minket!*

A Mindenszentek litániájából.

A Dögvész réme ellen gyűjtöttünk füvet, savat és mérgeket,

Tudósok, orvosok szereztünk benne hírnevet és érdemet.

A városok utcáin hulla-dombokat rakott a pestis.

Kípusztult félig a világ: Milánó, Moszkva, Róma, Pest is.

Sok Szent Erzsébet és Szent Vince sürgött-forgott körbe,

Temette a Dögvész esettjeit a forró mézsgödörbe.

De Isten megnyitotta a fűvek és ásványok csodáit,

Az ember-ész viaskodott a Dögvésszel sokáig,

Míg Ázsia sötét odúiba szorult a pestis szörnyű réme.

Uram, a népek térdenállva hálálkodnak neked érte!

A másik rémmel, az Éhséggel még löbbit csatáztunk.

A földet túrtuk, hogy megtöltsük búzával a zsákunk.

Az eke-szarvat fogták vaskemény bencés barátok.

(Őrök hálával gondolok mindig, mindig reátok!)

Lázár a megtömött magtárak nagy kapuját verte, verte,

A gyár sovány munkása az éhbér-penész morzsáit ette,

De átkot mondtunk arra, ki a munkás bérét meg nem adja,

Ki dolgozó cselédjének nem lesz valódi gondos apja.

Pápák kiáltottak a szegények örök kenyér-jogáért

S a kapzsi gazdag lassan, lassan végre rátért,

Hogy Isten asztalát mindenki számára roskasztja bőség.

Uram, az Éhség csillapodtáért legyen neked dicsőség!

De nézd, Uram, a harmadik rémmel minden csatánk hiába
Ropog a fegyver itt közel s a messze Szenegambiába.
Azért sarjadnak s szöknek szárba szép emberpalánták,
Hogy ifjú testüket vad gépek törjék, sírba rántsák.
Ó, nem lehet igazságot tenni, csupán nagyobb ököllel,
A józan ész s a rádió csodás kora hiába jött el.
— Mi az igazság? — kérdi most is sok gonosz Pilátus,
A véres Hold a fellegek alatt baljósan áthúz,
Sötét halotti leple a világra mindjárt ráborul.
Ó, kelj fel, én Uram s magad tipord el ezt a szörnyű háborút!

Harsányi Lajos